

Іван Гилька.

На чужині та в дома. (Шляхом зарібкової еміграції.)

Як ви йшли туди, зі сонцем — вас тисячі, десятки тисяч — мов та чорна саранча роєм, цілою хмарою, почорнілі від гори і так же як та саранча пожираючи все — хоч би то був не хліб а тільки зілля — ви побачили, ви зрозуміли, що там на заході перед вами попереду? Ви озиралися, Ви узріли з гори західного сонця дно вашої недолі в дома? Чи тільки стогін покинутих вами родин, мов той похоронний дзвін провадив вас шляхом брудних робітничих вагонів, нужденних еміграційних касарень аж на далеку чужину — — „дзе-лень, дзе-лень, — дзе-лень, — — бом-... б-ом — — —” тихійше й тихійше, доки не затихав на пруських, на чеських, на французьких, на всього світу полях під важким тягарем власного вашого стону?...

Чи ні!? Може ви там не стогнали, а сьміялися до упаду, що на шістьку дорожче дістасте? — Ви темні, ви ще саранча! Бо довго-ж ті що над вами затулювали від вас найменші щілини до світла, бо довго-ж, дуже довго не давали вам ті, що над вами, наїстися хоч раз до сита. Ви звикли до